

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 157/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou HADBÁBNY & spol., advokátska kancelária, s. r. o., Prielohy 1012/1C, Žilina, v menej ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Emil Hadbábny, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32 P 270/2018-247 z 21. januára 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11 CoP 18/2019-356 z 30. mája 2019 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11 CoP 18/2019-468 z 28. augusta 2019 a proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32 Em 8/2019-67 z 19. júla 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1 CoE 207/2019-179 z 31. októbra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 15. januára 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na zachovanie dobrej povesti podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na ochranu rodičovstva, rodiny a osobitnú ochranu detí podľa čl. 41 ods. 1 ústavy, základného práva na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) a uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia okresného súdu v spojení s napadnutými uzneseniami krajského súdu zrušiť a požaduje

priznať jej primerané finančné zadostučinenie v sume 7 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré budú zaviazaní zaplatiť okresný súd a krajský súd spoločne a nerozdielne.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých uznesení vyplýva, že okresný súd v konaní o návrat maloletých detí do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržíavaní uznesením č. k. 32 P 270/2018-247 z 21. januára 2019 (ďalej aj „uznesenie o nariadení návratu“ alebo „exekučný titul“) v I. výroku nariadil sťažovateľke ako matke návrat maloletých detí do miesta ich obvyklého pobytu v jurisdikcii Obvodného súdu pre Prahu 9 v Českej republike, v II. výroku návrh otca maloletých detí z 26. novembra 2018 vo zvyšku zamietol a v III. výroku žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3. Predmetné uznesenie sťažovateľka napadla odvolaním, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 11 CoP 18/2019-356 z 30. mája 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 11 CoP 18/2019-468 z 28. augusta 2019 tak, že prvoinštančné uznesenie v I. a III. výroku ako vecne a právne správne potvrdil. Napadnuté uznesenie okresného súdu o nariadení návratu nadobudlo právoplatnosť v II. výroku 14. marca 2019 a v I. a III výroku 27. júna 2019 v spojení s uznesením odvolacieho súdu.

4. Okresný súd následne v právnej veci výkonu rozhodnutia o návrate maloletých detí do krajiny obvyklého pobytu uznesením č. k. 32 Em 8/2019-67 z 19. júla 2019 (ďalej aj „uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia“) nariadil výkon uznesenia o nariadení návratu odňatím maloletých detí sťažovateľke ako povinnej a ich odovzdaním otcovi detí ako oprávnenému a vo zvyšku návrh zamietol. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z § 376 ods. 1, § 378 a § 384 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a konštatoval, že v predmetnej veci považuje za preukázané, že rozhodnutie, ktorého výkon otec maloletých detí 8. júla 2019 navrhol, predstavuje spôsobilý exekučný titul, a že nariadenie výkonu rozhodnutia v danej veci je dôvodné. Ďalej okresný súd uviedol, že sťažovateľka ako povinná od nadobudnutia právoplatnosti exekučného titulu nenavrátila maloleté deti do krajiny obvyklého pobytu, čím považoval okresný súd za preukázané, že nerešpektuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu a nepodrobuje sa mu dobrovoľne. Vzhľadom na charakter návratového konania a s poukazom na doterajšie správanie sťažovateľky súd výkon rozhodnutia priamo nariadil, a to na účel rýchleho návratu maloletých detí do krajiny obvyklého pobytu. Predmetné uznesenie nadobudlo vykonateľnosť 19. júla 2019.

5. Uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia bolo sťažovateľke doručené 5. augusta 2019 spolu s výzvou okresného súdu č. k. 32 Em 8/2019-76 z 19. júla 2019, aby ako povinná v lehote 10 dní od jej doručenia dobrovoľne plnila právoplatné rozhodnutie súdu. Sťažovateľka sa spolu s maloletými deťmi 14. augusta 2019, teda po uplynutí 48 dní od právoplatnosti exekučného titulu, vrátila späť do Českej republiky a splnila uloženú povinnosť.

6. Následne 16. augusta 2019 sťažovateľka podala proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia odvolanie s odôvodnením, že uložená povinnosť zanikla jej splnením a existencia uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia nemá za týchto nových okolností akúkoľvek relevanciu.

7. O podanom odvolaní rozhodol krajský súd 31. októbra 2019 uznesením č.k. 1 CoE 207/2019-179 (v petite ústavnej sťažnosti nesprávne uvedené č. k. 11 CoE 207/2019-179, pozn.) tak, že sa v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie a jeho uznesenie potvrdil.

Napadnuté uznesenie okresného súdu o nariadení výkonu rozhodnutia tak nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2019 v spojení s uznesením odvolacieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Proti napadnutým uzneseniam podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) prvoinštančný ani odvolací súd sa v návratovom konaní žiadnym právne relevantným spôsobom nevysporiadali s jej tvrdeniami ani dôkazmi, ktoré do konania na ich podporu predložila, rozhodnutia oboch súdov označuje za formalistické a arbitrárne;
- b) uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia je podľa jej názoru bezpredmetné, keďže sa dobrovoľne podrobila právoplatnému rozhodnutiu súdu; existencia predmetného rozhodnutia jej spôsobuje právnu neistotu, pretože sa dôvodne obáva, že otec maloletých detí ako oprávnený môže kedykoľvek zneužiť exekučný titul a súd uskutoční výkon rozhodnutia odňatím detí sťažovateľke napriek tomu, že ako povinná uposlúchla výzvu okresného súdu a uloženú povinnosť dobrovoľne splnila;
- c) napadnuté rozhodnutia súdov považuje za nesprávne a s ich právnou ani skutkovou argumentáciou uvedenou v ich odôvodneniach sa nestotožňuje, pričom tvrdí, že dobrovoľné splnenie uloženej povinnosti na základe výzvy súdu predstavuje nepochybne okolnosť, ktorá nastala po vzniku exekučného titulu a spôsobila zánik uloženej povinnosti; podľa názoru sťažovateľky ide o riadny odvolací dôvod proti uzneseniu, ktorým bol nariadený výkon uloženej povinnosti, a krajský súd mal preto jej odvolaniu vyhovieť a napadnuté uznesenie zrušiť;
- d) z dôvodu neopodstatnenosti a neústavnosti by malo byť uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia zrušené;
- e) odvolací súd sa nijakým spôsobom právne nevysporiadal s jej argumentáciou uvedenou v odvolaní a pri svojom rozhodovaní vychádzal len z účelových tvrdení otca maloletých detí ako oprávneného a ním predkladaných dôkazov. Odvolací súd nevzal do úvahy ani vyjadrenia kolízneho opatrovníka maloletých detí, ktorý tvrdenia sťažovateľky potvrdil. Z uvedených dôvodov považuje sťažovateľka postup odvolacieho súdu za striktné formálny a ústavne neudržateľný;
- f) v súvislosti s existenciou exekučného titulu a vydaním napadnutých uznesení bolo zasiahnuté aj do jej dobrej povesti, keďže je blízkym aj širokým okolím a orgánmi verejnej správy považovaná za „únoscú detí“, čo označuje súčasne za neoprávnený zásah do súkromného a rodinného života.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na zachovanie dobrej povesti (čl. 19 ods. 1 ústavy), práva pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života (čl. 19 ods. 2 ústavy), práva na ochranu rodičovstva, rodiny a osobitnú ochranu detí (čl. 41 ods. 1 ústavy), práva na starostlivosť o deti a ich výchovu (čl. 41 ods. 4 ústavy) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života (čl. 8 dohovoru), a to:

- uznesením okresného súdu o nariadení návratu maloletých detí do miesta ich obvyklého pobytu v spojení s uznesením odvolacieho súdu, ktorým bolo prvoinštančné uznesenie potvrdené,
- uznesením okresného súdu, ktorým nariadil výkon uznesenia o nariadení návratu odňatím maloletých detí v spojení s uznesením krajského súdu, ktorý predmetné uznesenie potvrdil.

10. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením okresného súdu č. k. 32 P 270/2018-247 z 21. januára 2019:

11. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 149/04, I. ÚS 320/2011).

12. Vychádzajúc zo svojej judikatúry, ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľky týkajúcim sa napadnutého uznesenia okresného súdu o nariadení návratu maloletých detí do miesta ich obvyklého pobytu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo preskúmané krajským súdom na základe sťažovateľkou podaného odvolania v rozsahu § 65 a § 66 CMP. Sťažovateľka teda disponovala možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu prostredníctvom podania odvolania a túto aj využila. Ochrana jej základným právam zaručeným ústavou a právam zaručeným dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Odvolanie v tomto prípade predstavovalo účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu. Odvolacie konanie bolo skončené uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 18/2019-356 z 30. mája 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 11 CoP 18/2019-468 z 28. augusta 2019.

14. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv sťažovateľky uznesením okresného súdu č. k. 32 P 270/2018-247 z 21. januára 2019 je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného

súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu a zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 18/2019-356 z 30. mája 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 11 CoP 18/2019-468 z 28. augusta 2019:

16. Ústavný súd hneď v úvode tejto časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukazuje na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

17. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03, II. ÚS 2/2015).

18. Napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 11 CoP 18/2019-356 z 30. mája 2019 nadobudlo právoplatnosť doručením právnomu zástupcovi sťažovateľky 27. júna 2019. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súde doručená 15. januára 2020, teda celkom zjavne po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty.

19. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľky smerujúca proti uzneseniu krajského súdu, ktorým potvrdil prvoinštančné uznesenie o nariadení návratu maloletých detí do miesta ich obvyklého pobytu, je podaná oneskorene, keďže ústavná sťažnosť nebola podaná v lehote určenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením okresného súdu č. k. 32 Em 8/2019-67 z 19. júla 2019:

20. Vychádzajúc zo svojej judikatúry týkajúcej sa princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ústavný súd vo vzťahu

k námietkam týkajúcim sa porušenia označených práv sťažovateľky uznesením okresného súdu o nariadení výkonu rozhodnutia konštatuje, že prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti bráni procesná prekážka spočívajúca v nedostatku právomoci ústavného súdu.

21. Podľa § 377 ods. 1 CMP proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia a proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia je odvolanie prípustné.

22. Inštitút odvolania zakotvený v CMP umožňoval sťažovateľke uplatniť svoje námietky proti uzneseniu okresného súdu o nariadení výkonu rozhodnutia, čo napokon sťažovateľka učinila podaním odvolania zo 16. augusta 2019, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 CoE 207/2019-179 z 31. októbra 2019.

23. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, resp. iné na to príslušné orgány verejnej moci. Posúdenie namietaného rozhodnutia patrí do právomoci odvolacieho súdu, a teda jedine krajský súd bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základných práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta touto ústavnou sťažnosťou. Táto skutočnosť za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľky uplatnené proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces uznesením krajského súdu č. k. 1 CoE 207/2019-179 z 31. októbra 2019:

25. Ústavný súd v úvode tejto časti odôvodnenia konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti predmetnému uzneseniu krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum jeho doručenia právnomu zástupcovi sťažovateľky (14. novembra 2019, pozn.) zachovaná.

26. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

27. V intenciách označenej judikatúry pristúpil ústavný súd k posúdeniu námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým ako súd odvolací potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení výkonu rozhodnutia. Pritom sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom oboch dotknutých rozhodnutí a zistil, že námietka sťažovateľky o nesprávnosti záverov krajského súdu v súvislosti s tým, že mal vyhovieť jej odvolaniu, pretože dobrovoľne splnila uloženú povinnosť, neobstojí a treba ju posúdiť ako zjavne neopodstatnenú.

28. Splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom nepochybne spôsobuje jej zánik, ale v okolnostiach prerokovanej veci považuje ústavný súd za potrebné poukázať na tú skutočnosť, ktorú mal krajský súd v odvolacom konaní preukázanú zo zápisnice o pojednávaní pred Obvodným

súdom pre Prahu 9 zo 14. októbra 2019 (pred ktorým sa vedie konanie o rozvod manželstva, z ktorého pochádzajú maloleté deti, pozn.), že sťažovateľka sa s maloletými deťmi aktuálne zdržiava na Slovensku, a je teda zrejme, že maloleté deti sú aj naďalej neoprávnene zadržované na území Slovenskej republiky.

29. Ústavný súd zastáva názor, že tvrdenia sťažovateľky, že dobrovoľne splnila súdom uloženú povinnosť a s maloletými deťmi sa vrátila späť do Českej republiky, neodzrkadľujú objektívny stav danej situácie v čase rozhodovania krajského súdu a k splneniu povinnosti uloženej sťažovateľke exekučným titulom nedošlo ani v čase rozhodovania prvoinštančného súdu (19. júla 2019, pozn.). Sťažovateľka sa totiž od právoplatnosti uznesenia o nariadení návratu (27. jún 2019) až na základe výzvy okresného súdu, doručenej jej 5. augusta 2019, krátkodobo vrátila s maloletými deťmi do Českej republiky (14. augusta 2019), ale následne opätovne nerešpektovala rozhodnutie okresného súdu o nariadení návratu maloletých detí, spolu s maloletými deťmi sa zdržiavala na adrese svojho trvalého bydliska v Slovenskej republike a tieto vozila na styk s otcom zo Slovenska. Krajský súd teda uzavrel, že otec maloletých detí sa oprávnenne domáhal nariadenia výkonu rozhodnutia a okresný súd správne jeho návrhu vyhovel.

30. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa nestotožnil s tvrdeniami sťažovateľky v podanom odvolaní a, naopak, pre ktoré sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, že je na mieste nariadenie výkonu rozhodnutia.

31. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, že krajský súd nezohľadnil jej argumentáciu a vychádzal len z tvrdení otca maloletých detí a navyše nevzal do úvahy ani vyjadrenia kolízneho opatrovníka maloletých detí, ústavný súd hodnotí, že tieto nekorešponujú s obsahom napadnutého uznesenia, keďže krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia (body 11 a 13) pomerne podrobne uviedol, z akých dôkazov pri svojom rozhodovaní vychádzal a ktoré skutočnosti zohľadnil.

32. Podľa názoru ústavného súdu nemožno závery, ku ktorým krajský súd ako súd odvolací dospel, označiť za svojvoľné (arbitrárne), práve naopak, ústavný súd ich považuje za ústavne udržateľné. Krajský súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody, pre ktoré odvolaniu sťažovateľky nevyhovel. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

33. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí

na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

34. V okolnostiach prerokúvanej veci je podstatné, že napadnuté uznesenie krajského súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou ani nepopiera zmysel aplikovanej právnej úpravy týkajúcej sa výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich právnych záverov. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

35. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom namietaných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.5. K namietanému porušeniu základného práva na zachovanie dobrej povesti, základného práva pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, základného práva na ochranu rodičovstva, rodiny a osobitnú ochranu detí, základného práva na starostlivosť o deti a ich výchovu a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života uznesením krajského súdu č. k. 1 CoE 207/2019-179 z 31. októbra 2019:

36. K namietanému porušeniu týchto práv je potrebné uviesť, že sťažovateľka namieta ich porušenie v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod III.4 tohto uznesenia), je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto označených práv.

37. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a ods. 2, čl. 41 ods. 1 a ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu